

fige, at der mangler en Løsning, for der mangler vel en Løsning paa den Politik, Regjeringen har fulgt, men der mangler ikke en Løsning i Grundloven. Den grundlovsmæssige Løsning af, hvad der skal ske i det Tilfælde, at der ikke er vedtaget en Finantslov, findes i Grundlovens § 49. I Grundlovens § 49 ere de Bestemmelser udtrykkelig nævnte, som skulle finde Gylldighed i det Dødsfald, der ikke er vedtaget nogen Finantslov. Der staar nemlig, at saa maa ingen Udgift afholdes, og ingen Skatter opkræves. Dette er Løsningen, dette er Grundlovens Løsning af det Tilfælde, at der ikke har kunnet tilvejebringes nogen Finantslov, hvad enten det nu har været paa Grund af Uoverensstemmelse mellem Tingene eller paa Grund af Uoverensstemmelse mellem Regjeringen og Rigsdagen. Denne Løsning har naturligvis til Følge, at den stiller Regjeringen i et ubehageligt Dilemma — det indvømmer jeg —; thi Regjeringen har da, saalænge den vil holde sig til Grundloven, efter Grundloven ikke Andet at gjøre end enten at gaa sin Vej, høre op at regjere eller at regjere uden Benge, men den maa da bære det fulde Ansvar for, hvad der sker. Jeg vil indrømme, at det ikke er nogen behagelig Stilling, eller jeg vil hellere sige, at det vil for enhver Regjering gjøre det saa godt som umuligt at regjere, og jeg vilde ganske sikkert i Regjeringens Sted da foretrække at gaa. Grundloven siger, at der ikke maa opkræves Skatter og ikke afholdes Udgifter af Statens Midler; det er det, Grundloven forlanger i dette Tilfælde, men hvis man endeligt vil gaa til en meget mild Fortolkning af Grundlovens Bestemmelse, som der jo vel kan tvistes om efter al den historiske Udvikling, der er gaaet forud, maa man maasse gaa saa vidt at sige, at Regjeringen, naar et saadant Tilfælde indtræder, ingen Udgift kan afholde uden paa forventet Tillægsbevilling, med andre Ord, naar en Udgift i Forveien er nægtet, kan den slet ikke afholdes, thi saa kan Bevilling ikke bringes til Veie, og Afholdelsen kan heller ikke ske, naar Udgiften ligger udenfor det Nødvendige. Med andre Ord, Regjeringen vil paa forventet Tillægsbevilling kunne afholde de nødvendige løbende Udgifter i den Form, der er givet ved de gamle midlertidige Finantslove. Men selv med denne mildere Fortolkning af Reglen i Grundlovens § 49 gjentager jeg, at

det er en ubehagelig Fortolkning for en Regjering af Grundlovens § 49, en generende Fortolkning, men det forhindrer jo ikke, at Reglen er der. Det staar utvivlsomt fast, at Grundlovens § 49 indeholder klare, bestemte Regler, der løse det Spørgsmaal, hvad der skal ske, naar der ingen Finantslov er givet. Man kan fortolke denne Regel mildere, man kan fastslaa en indskrænkende Fortolkning, saaledes at Resultatet bliver, at Regjeringen kun er affaaeren fra Alt, hvad der er udover det absolut Nødvendige, eller man kan gaa til, hvad der har været Grundlovens oprindelige Mening, at Regjeringen absolut er affaaeren fra nogen som helst Udgift, men det er i alle Tilfælde vist, at der i Grundloven er givet strenge, bestemte Regler, der løse det Spørgsmaal, hvorledes der bør afholdes, naar der ingen Finantslov er givet. Altsaa for at skaffe en Løsning til Veie, er det aldeles uoverflødigt nu at komme ind paa en Forhandling om Grundlovsforandring, thi Løsningen er givet. Og det er aldeles ikke tilfældigt, at Grundloven indeholder disse Bestemmelser. Det er en ren Misforstaaelse, at Grundloven i sin § 49 har brugt disse Ord, fordi den er skreven ud af fremmede Forfatninger, uden at man havde gjort sig det klart, hvad Konsekvensen deraf vilde være. Naar det er sagt, at det aldrig har været Meningen eller Hensigten med Bestemmelsen i Grundlovens § 49, at den skulle kunne bruges til at føre til saadanne Resultater, f. Ex. fra et enkelt Things Stede under en Konflikt, saa er det fuldstændigt urigtigt. Det er aldeles konstateret af selve Grundlovsforhandlingerne i 1849, paa selve den grundlovgivende Rigsdag og i 1849—50 under de Forhandlinger, der fulgte efter den grundlovgivende Rigsdags Slutning, altsaa i den første Rigsdags Samling, at man den Gang bestemt hævdede og var fuldstændig paa det Reue med, at det i Følge vor Forfatning laa i Folkethingets Haand, i hvert af Rigsdagens Things Haand, at hindre Ministrene i at afholde Udgifter, selv om disse ansaa dem for nødvendige og væsentlige for Statens Styrelse. Dette fremgaar aldeles klart af de meget ofte citerede Udtalelser af Krieger i Anledning af § 49 om Skatteopkrævningen, at det var den udtrykkelige Hensigt med Bestemmelsen at sætte Folkethinget i Stand